

SARAH REES BRENNAN

SABRINA

ÎN TRE LUMINĂ ȘI ÎNȚĂNERIC

Anotimpul vrăjitoarei

Traducere din limba engleză de
SIMONA ȘTEFANA STOICA

CORINT
BOOKS
2020

LOCUL IZOLAT

↑ mi place să merg la școală. Nu iubesc Baxter High, închi-
soarea din cărămidă roșie unde echipa noastră de fotbal și
majoretele, Corbii din Baxter High, mențin ierarhia socială¹
(gluma cu corbii este intenționată), însă îmi iubesc prietenii și
întotdeauna mă distrez cu ei.

De obicei.

Avem o masă specială la cantină. Primul care sosește în-
totdeauna ocupă masa, iar oamenii se așteaptă să ne găsească
acolo, cvartetul inseparabil. Susie, în hanoracele ei lipsite de
formă, fie evitându-i pe idioții din echipa de fotbal care o
hărțuiesc, fie sfidându-i cu privirea. Roz, cu căutătura ei inde-
cisă și opiniile puternice. Și eu și Harvey, care stăm mereu unul
lângă celălalt. În mod normal, noi patru discutăm pe toată du-
rata prânzului.

Niciunul dintre noi nu vorbește prea mult despre familia
sa. Cred că unchiul lui Susie ar putea avea probleme. Tatăl

¹ Joc de cuvinte intraductibil în limba română pornind de la *pecking order*, care desemnează un sistem social informal superior, și *to peck* „a ciuguli” (n. tr.).

lui Harvey este o problemă. Iar tatăl lui Roz este reverendul Walker. Când ai două mătuși care ar putea să rostească în orice moment „Slavă Satanei!”, lucrurile se complică dacă tatăl unuia dintre cei mai buni prieteni ai tăi este preot.

În general vorbim despre cărți și filme, seriale și artă. Harvey are tot atâtea opinii despre supereroii din epoca de aur așa cum am eu despre poveștile de groază clasice.

Astăzi, Harvey nu a mâncat nimic și a vorbit și mai puțin.

— Ce-i cu el? a șoptit Susie în timp ce Harvey își ducea înapoi tava neatinsă. Nu pare interesat de nimic. Nici măcar de Sabrina!

Am încercat să zâmbesc, dar nu am reușit. Roz i-a dat un ghiont lui Susie.

— Nu-i nimic, am spus. Cu toții avem zile mai proaste. Sunt sigură că va fi un alt om mâine.

Când Harvey s-a întors posomorât la masă, mi-am pus un braț în jurul gâtului său și l-am tras tandru de păr.

— Au! a exclamat Harvey. Sabrina, mi-ai smuls câteva fire de păr!

— Uau! am exclamat. Nu am făcut asta. Doar mă jucam cu părul tău într-un mod afectuos și normal.

— Sabrina, ai cumva fire din părul lui în mână? m-a chestionat Roz.

Le-am ascuns.

— Uneori, pasiunea care mă mistuie e mult prea puternică.

Harvey, Roz și Susie se holbau acum cu toții la mine. Câteodată mă întreb cum m-ar privi și cât de stranie m-ar considera, dacă ar ști adevărul.

Indiferent ce se întâmpla cu el, Harvey m-a condus, ca de obicei, acasă. Din nefericire, fetele din pădure i-au atras atenția. Din nou.

— Hei, Brina! a spus Harvey, făcând un semn din cap în direcția grupului aflat dincolo de copaci. Le cunoști?

Astăzi erau trei fete. Toate purtau rochii din materiale închise la culoare, cu gulere și manșete din dantelă, dar cu fuste scurte, ca niște protestante sexy. Era și un băiat cu ele, în haine întunecate și cu păr negru, dar nu am putut să-i zăresc chipul.

— Nu cred, am spus, dar mișteam.

Le-am recunoscut pe fete, chiar și de la distanță. Era un grup de trei vrăjitoare care deja mergea la Academia Artelor Oculte. Am avut câteva confruntări. Prudence, Dorcas și Agatha sunt frumoase, puternice și nu foarte încântate de ideea că o fată pe jumătate muritoare va urma cursurile de la prețioasa lor școală. Profită de fiecare ocazie pentru a sublinia faptul că sunt inferioară.

Acum mă făceau să mă simt inferioară fără măcar să mă vadă. Fără măcar să încerce.

Pe băiat însă nu îl cunoșteam. Probabil era un muritor de care își băteau joc. Prudence, Dorcas și Agatha îi slujeau cu încredere pe Părintele Blackwood și Satana.

— Da! a spus Harvey. Nici eu le-am văzut prin zonă. Trebuie să fie din alt oraș.

— Ai de gând să admiri alte fete în fiecare zi acum? l-am tachinat. Nu puteai să alegi un hobby mai atractiv, cum ar fi șahul sau colecționarea moliilor? Colecționarea moliilor este o activitate foarte sexy.

— Nu le admiram! a pretins Harvey. Niciodată nu aș face asta. Doar că, uneori, chiar mă uit la cei din afara orașului și mă întreb cum sunt viețile lor. Mă gândesc cum ar fi să părăsesc

eu însumi Greendale și să am o viață total diferită. Te gândești vreodată la asta, Sabrina? Să îți transformi complet viața?

— Poate, uneori, am spus încet.

Harvey căzuse pe gânduri, cu privirea pierdută. Într-un fel, era un făuritor de magie, la fel ca mine. Artistul meu, prezicătorul meu, care voia să-și transpună visele pe hârtie și să le arate lumii. El nu se uita la vrăjitoarele din pădure și nu se uita nici la mine.

Când Harvey visa la locuri îndepărtate, mă întrebam dacă se gândea vreodată la mine. Mă simțeam de parcă mă aflam în oglinda lui retrovizoare, în timp ce puneam la cale marea evadare; eram oare o parte din orașul și din viața pe care le lăsa în urmă?

În timp ce le priveam pe vrăjitoarele din pădure, băiatul cu părul negru s-a întors, iar o frunză verde, aflată lângă capul lui, a luat foc sub privirea sa. Frunza s-a transformat într-un tăciune incandescent, apoi s-a năruit, absorbită de întuneric. Cenușa a dispărut, purtată de vânt.

Măi, măi, măi! Până la urmă, poate că băiatul nu era un muritor de care își băteau joc. Vrăjitorii erau mai rari decât vrăjitoarele, însă aveam habar măcar de trei: Ambrose, Părintele Blackwood și tata. Îl văzusem și pe al patrulea. Fără îndoială că urma să întâlnesc mai mulți de îndată ce începeam cursurile la Academia Artelor Oculte.

Nu puteam să îl las pe Harvey să vadă cum vrăjitoarele foloseau magia în pădure. L-am prins de mână și l-am tras repede după mine.

— Haide! i-am spus. Trebuie să ajung acasă! E urgent!

Când am ajuns acasă, am urcat în grabă scările și am intrat în dormitorul vărului meu fără să bat la ușă.

Ambrose și-a ridicat ochii dintr-un exemplar uzat al tragediei *Salomeea*, de Oscar Wilde.

— Sabrina, exista posibilitatea să nu fiu decent. Nu afirm că sunt decent acum, într-un sens moral, firește, dar cel puțin port pantaloni.

Era îmbrăcat cu pantaloni de pijama de mătase și o haină de catifea roșie, așa că nu era ca și cum s-ar fi pregătit pentru o ieșire în oraș. Dacă Ambrose ar fi ieșit vreodată.

— Nu mă preocupă pantalonii tăi, Ambrose! Asta este important!

— Multe persoane consideră că pantalonii mei reprezintă un subiect deosebit de important și de incitant, a comentat amuzat Ambrose.

S-a rostogolit de pe pat, legându-și mai strâns cordonul auriu cu ciucuri al halatului și strecurând între paginile cărții o frunză uscată de beladonă.

Încă gâfâiam după ce alergasem spre casă și pe scări. Nu am reușit să îmi recapăt respirația, însă tot am zis:

— Hai să facem vraja!

— Minunat! Ești pregătită pentru o excursie în pădure? Vom avea nevoie de câteva ingrediente speciale, din moment ce vraja este deosebită. Am părul lui Harvey, lumânarea, frânghia, lavanda, rozmarinul și podbalul, însă avem nevoie de miozotis. Am înțeles că se găsește în pădure.

Pădurile sunt primejdioase, întunecate și adânci. Cândva, în Greendale, au avut loc procese ale vrăjitoarelor, așa cum s-a întâmplat și în Salem, însă ororile din Greendale s-au pierdut în negura istoriei. Niște vrăjitoare au murit în pădurile din Greendale, iar copacii de care au fost spânzurate așteaptă acolo.

Niciodată nu m-am abătut de la cărările din pădure pe timp de noapte pentru a strânge ingrediente necesare vrăjilor,

însă poate că a sosit timpul să o fac. Poate că ar trebui să mă obișnuiesc cu noaptea.

— În pădure..., am spus. Sigur.

Nu voiam să fie prea târziu. Nu mai aveam mult timp înainte ca viața mea să se schimbe și, când urma să se întâmple, trebuia să fiu pregătită.

Prudence, Dorcas și Agatha hoinăreau mereu prin pădurile din Greendale. Eu *aparțineam* acelor păduri. În câteva săptămâni, aveam să fiu și eu vrăjitoare, la fel ca ele.

Am fost nevoită să mă aventurez singură în pădure, întrucât lui Ambrose îi era imposibil să mă însoțească. Din fericire, bănuiam unde puteam găsi ce aveam nevoie.

Harvey îmi oferise desenul pe care-l făcuse cu fântâna cea veche, descoperită în excursia noastră cu clasa prin pădure. Îl luasem acasă pentru că îmi plăcea foarte mult. Când am fugit din dormitorul lui Ambrose în al meu și am căutat desenul, l-am găsit pliat cu grijă în sertarul biroului. Când l-am despăturit și netezit, am văzut ce credeam că mi-am amintit: urme de creion transformate în flori vii, o amintire redată prin talentul lui Harvey. Am văzut petalele delicate de miozotis cuibărite în firele lungi de iarbă, care creșteau pe malurile micului pârau.

A fost ca un semn.

De îndată ce m-am aflat în pădure, mi-a părut din ce în ce mai puțin așa. Vântul nu era la fel de puternic ca în noaptea precedentă, însă eoul unei furtuni de vară era suficient pentru a-mi face jacheta și hainele să se înfoaie. M-am luptat să înaintez, fiecare copac devenind parcă un dușman. Crengile se legănau atât de violent în bătaia vântului, încât mă temeam că s-ar putea să se sfărâme; când se legănau, umbrele lor săreau.

Deasupra mea exista doar întunericul amăgitor. Din câte știam, între acele crengi puteau să fie ghemuite animale pregătite să sară sau să atârne trupuri. Nu existau urme în pădurile din Greendale. Doar șansa ta să-ți găsești calea, de la o umbră la următoarea.

Iar eu am fost capabilă să o găsesc pe a mea.

Fântâna abandonată pe care o descoperisem cu Harvey nu era la fel de fermecătoare ca în timpul zilei. Nu m-a făcut să mă gândesc la dorințe împlinite și iubire. Fântâna părea doar un cerc de piatră, ochiul ei întunecat privind fix la ochiul luminos al lunii.

Poate că fântâna mi se păruse încântătoare prima oară când o văzusem pentru că eram cu Harvey. Mi-am amintit un citat dintr-o poveste despre magia din pădure: *Dragostea nu privește cu ochii, ci cu sufletul și, de aceea, înaripatul Cupidon a fost pictat orb.*

Era întuneric deplin în pădure, frunzele învelind parcă stelele. Nu vedeam mai nimic, însă, în timp ce pășeam în poiana unde se afla fântâna, iar pârâul curgea, o scânteie subtilă a transformat iarba în fire de argint, iar apa, într-o panglică de mătase. Luna trebuie să fi descoperit o spărtură printre ramuri, iar acum îmi împrumuta lumină. Mătușile mele spun că luna le privește pe vrăjitoare cu iubire.

Până și vântul părea mai calm în această poiană. Încurajată, am traversat iarba strălucitoare spre malul pârâului unde zărisem florile albastre, palide și delicatese din desenul lui Harvey. Luna mi-a oferit îndeajuns de multă lumină pentru a distinge plantele care creșteau pe malul îndepărtat. Desenul lui Harvey arăta flori crescând pe ambele maluri ale râului, însă părea că mă părăsise norocul.

M-am ghemuit pe mal și am încercat să îmi lungesc mâna peste pârâu, dar nu am putut să mă întind suficient de mult. Am stat pe marginea râului și m-am gândit să-l sar.

Pârâul părea mult mai lat decât fusese cu o clipă în urmă, când nu mă gândisem să-l traversez. Am ezitat pe margine, întrebându-mă dacă ar trebui să încerc un salt sau să merg până găsesc un loc unde râul este mai îngust și să traversez pe acolo.

Am șovăit prea mult. Poate că terenul de la marginea râului era mai mocirlos decât anticipasem sau poate că pământul s-a prăbușit sub picioarele mele. Orice s-a întâmplat, a existat un moment când m-am clătinat îngrozită, când mâinile mele întinse s-au zbatut și nu au izbutit să găsească ceva de care să se agațe. Am căzut cu capul înainte în pârâu, cu un țipăt pe care nimeni nu l-a auzit.

Umbre și apă argintie s-au repezit în ochii mei deschiși. Apă rece și amară mi-a inundat gura. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că, în timpul verii, apa ar putea avea asprimea iernii, sumbră ca un râu care curge sub un munte de piatră, fără să vadă vreodată lumina.

Am încercat să înot și mi-am simțit membrele deja amorțite, picioare și mâini de plumb. M-am zbatut cu disperare în sus, dar mă scufundam repede. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că pârâul era atât de adânc.

Apoi, în timp ce îmi croiam drum spre suprafață, am simțit cum degete de gheață le cuprind pe ale mele.

CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN ÎNTUNERIC

Se întâmplă în fiecare noapte, după ce se culcă Sabrina. E un cōpac la fereastra ei, cu o ramură dezgolită de frunze chiar și vara, cu crenguțe lungi și subțiri, asemănătoare degetelor. Ramura aceea fragilă se leagănă în bătaia vântului, iar crenguțele zgârie geamul de la fereastra cu romburi a Sabrinei.

Uneori, capul cu păr auriu al Sabrinei se agită pe perna ei moale. Uneori, mâinile mici se strâng în pumni, de parcă ar vrea să se agațe de ceva, și șoptește ca un copil toropit de somn, cerând un sărut de noapte bună.

Toate bestiile care zboară sau se strecoară noaptea în apropiere de dormitorul Sabrinei, păsările și liliecii, șoarecii și vulpile, se abat din drum, îndreptându-se spre fereastra ei de parcă s-ar afla într-o misiune. Apoi își revin, înlăturând constrângerea neașteptată, sălbatică.

Uneori, se trezește brusc în miez de noapte, apăsându-și mâna pe sân, ca și cum ar fi fost speriată. Pielea îi este acoperită de rouă rece, de parcă ar fi fost abandonată pe iarbă în adierea răcoroasă a dimineții. Ca să se liniștească, ia fotografia

pe care o ține lângă pat, cu părinții ei în hainele de nuntă. Mângâie cu vârful degetului chipurile ce strălucesc de iubire. Uneori, sărută poza.

În astfel de momente, zgârieturile pe care creanga le face pe suprafața ferestrei devin atât de intense, de frenetice, încât pot să fie confundate cu un vaiet. Este aproape ca un țipăt.

Primejdie, draga mea!

Uneori, tânăra pe jumătate vrăjitoare coboară cu pleoapele grele la micul dejun, în jurul mesei unde se strânge familia ei magică și necruțătoare. Ea spune că nu a dormit bine, dar nu își dă seama de ce.